

DROMER

Benedict Wells bij Meulenhoff:

Het einde van de eenzaamheid

Becks laatste zomer

Op het geniale af

Hard land

Dromer

Benedict Wells

Dromer

ROMAN

Vertaald door
Gerda Baardman

MEULENHOF

ISBN 978-90-290-9654-6

ISBN 978-94-023-1964-4 (e-book)

ISBN 978-90-528-6530-0 (audio)

NUR 302

Oorspronkelijke titel: *Spinner*

Omslagontwerp: Zeno

Typografie binnenwerk: Adriaan de Jonge

© 2009, 2010, 2016, 2020 by Diogenes Verlag AG, Zurich.

All rights reserved.

© 2022 Nederlandse vertaling Gerda Baardman en

Meulenhoff Boekeryj bv, Amsterdam

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Voor Dieter Klose, voormalig directeur van basisschool-internaat Grunertshofen. Een van de belangrijkste, dierbaarste mensen in mijn leven. Ik zal hem altijd dankbaar blijven.

Je est un autre.
Arthur Rimbaud

Maandag

Gelach in het donker

Mijn handen zijn altijd ijskoud. De meeste mensen schrikken als ze me een hand geven. Dan staren ze naar die lange, witte vingers als van een zojuist overleden pianist, en na de blik op die dode vingers kijken ze naar mijn gezicht, bijna verbaasd dat ik nog leef. Dat heb ik altijd verschrikkelijk gevonden. Telkens weer haalde ik mijn handen uit hun favoriete verstopplekje, mijn broekzakken, en keek er minutenlang naar. Vooral als ik zenuwachtig was. En een paar jaar geleden, toen dit krankzinnige verhaal speelde, was ik vaak zenuwachtig.

Ik zat in de s5 naar het Ostbahnhof. Het treinstel schokte, de vrouw tegenover me hield haar ogen dicht. Ik moest gapen en hield mijn hoofd achterover. Bij de tweede schok viel mijn koffer om. Ik stond op en zette hem weer rechtop.

Een blik op de klok: even over half elf's avonds. Het was niet druk, er stapte haast niemand in, alleen een dronken dakloze die vergeefs probeerde zijn krantjes en zijn levensverhaal te slijten. 'Stelletje eikels!' riep hij in mijn richting toen hij uitstapte.

Ik zei niets, keek alleen naar mijn handen met de lange dunne vingers. Weer een schok, en weer viel mijn koffer om. Deze keer liet ik hem liggen.

We stopten bij het Ostbahnhof. Ik dacht aan de terugreis naar München. Mijn moeder en mijn broertje hadden een kleiner

huis gevonden en ik had beloofd te helpen verhuizen en mijn eigen troep op te ruimen. Sinds die toestand met mijn vader en mijn verhuizing naar Berlijn had ik me thuis niet meer laten zien. Dat was nu meer dan een jaar geleden. Teruggaan naar München was wel het laatste waar ik zin in had. Waarschijnlijk vertrok ik een week eerder dan gepland om het maar snel achter de rug te hebben. Of misschien miste ik gewoon wat er van mijn familie over was. Misschien.

Ik liep de stationshal in. Terwijl ik mijn zwarte Samsonite achter me aan trok kwam me een blond meisje tegemoet dat precies dezelfde koffer op sleeptouw had.

‘Wisseling van de wacht,’ zei ik tegen haar, maar ze was al voorbij.

Ik moest glimlachen, want ik verbeelde me dat ze me een intense blik had toegeworpen. Dromer, dacht ik. Na een paar stappen keek ik nog eens om. Ze was weg.

De nachttrein kwam pas over een half uur. Ik kocht een beker koffie, nam een slok en brandde mijn tong. Terwijl ik naar mijn perron liep, probeerde ik me het huis in München voor te stellen, hoe het daar rook, mijn oude kamer, de gezellige keukens. Daar hadden we vaak mens-erger-je-niet gespeeld toen mijn broertje en ik nog klein waren. Ik vond het altijd heerlijk als het buiten regende en wij lekker warm binnen zaten en de dobbelsteen lieten rollen. Lang geleden. Het leken bijna de herinneringen van iemand anders.

Het was koud op het perron, ik knoopte mijn jas helemaal dicht en ging zitten. Er kwam een gezin langs. De vader duwde een bagagekarretje met een klein jongetje bovenop. De moeder aaide hem liefdevol over zijn bol. Het jongetje mompelde iets en ze lachten alle drie. Deprimerend, zo gelukkig als ze wa-

ren. Dat heb ik nou altijd. Als ik me beroerd voelde, verschenen er geheid zomaar uit het niets allemaal vrolijke mensen. Ik gooide mijn koffiebeker weg.

Ineens sprong ik overeind. De kaars! Toen ik de deur uit ging was ik weer eens vergeten de kaars op mijn bureau uit te blazen. Misschien stond de hele kamer al in lichterlaaie! Ik wist het weliswaar niet zeker, maar ik kon beter geen risico nemen. Ik pakte het handvat van mijn koffer. München moest maar even wachten. Ik liep het station uit en ging weer naar huis. Dit keer was ik tenminste tot op het perron gekomen. De vorige drie keer was ik al eerder teruggegaan.

Ik werd wakker van het schelle gerinkel van de telefoon. Op zoek naar de hoorn stootten mijn handen op lege bierflesjes. Het moest al maandagmiddag zijn.

‘Huize Lier,’ zei ik. Met dat ‘huize Lier’ liet ik alle opties open, al woonde ik alleen. In noodgevallen kon ik de identiteit van een fictieve huisgenoot aannemen en zeggen dat Jesper niet thuis was, maar dat ik met alle plezier een boodschap wilde doorgeven. ‘Met wie?’

‘Jesper, ben jij het?’

De stem kwam me bekend voor. Ik besloot me bekend te maken. ‘Ja...’ zei ik, en ik voegde er veel te hard aan toe: ‘Met Jesper Lier!’

Omdat ik nog half sliep, was ik blij dat ik me aan iets kon vastklampen wat ik tenminste zeker wist. Ik had ook kunnen zeggen: Ik heet Jesper Lier, maar de laatste tijd bekruipt me het gevoel dat ik dat ook werkelijk ben. Hoewel ik het daar vroeger moeilijk mee had, want Jesper klinkt een beetje als een bak ranzige cornflakes of een biologische mueslireep uit Dene-marken.

‘En ik spreek met...’ informeerde ik.

‘Met Andrea natuurlijk.’

‘Ach ja... Leuk dat u belt!’ Ik had geen idee wie het was.

‘Zei je nou “u”? Jesper, je weet toch wel wie ik ben? Je tante Andrea.’

Ik wroette in mijn geheugen en vond een onscherpe foto van zo’n drie miljoen jaar geleden waarop ik als klein kind bij haar op schoot zat.

‘Bel ik je wakker, Jesper? Sliep je nog, om deze tijd?’

‘Hoezo, hoe laat is het dan?’

Dat was blijkbaar niet het goede antwoord.

Er viel een stilte. Ik vroeg me af hoe ze eigenlijk aan mijn nummer kwam. Dat had toch niemand? Toen herinnerde ik me dat ik haar man een paar weken geleden op straat was tegengekomen en het hem had gegeven.

‘Zeg... Hoe gaat het eigenlijk met je?’ vroeg ze. ‘Ik had al veel eerder iets van me willen laten horen, ook vanwege je vader. Ik vind het...’

‘Ja, het gaat goed,’ viel ik haar in de rede.

‘Mooi zo.’ Ze leek diep na te denken wat ze nog meer kon vragen. ‘En verder? Wat doe je, werk je nog steeds aan je boek, dat eh... *De metgezel*?’

‘*De lotgenoot*.’

‘Ja, precies, *De lotgenoot*, hoe kon ik dat vergeten.’ Ze lachte, wat ik een beetje irritant vond. ‘Hoe gaat het daarmee, is het al klaar, heb je al een uitgever? Ik las laatst dat het voor jonge schrijvers steeds lastiger wordt om iets gepubliceerd te krijgen.’

‘O, maak je daarover maar geen zorgen. Ten eerste is het al lang klaar en ten tweede heb ik ook al een uitgeverij, dus dat komt helemaal goed.’

Dat was min of meer gelogen.

‘Nou, geweldig. Maar even iets anders. Ik ben jarig, dus als je vanavond niets anders hebt... Heb je zin om langs te komen?’

Daar had ik natuurlijk geen zin in, helemaal niet. Maar helaas was de beslissing niet aan mij, want ik leed aan de langslapersziekte: ik was hulpeloos overgeleverd aan de genade van de vrolijke vroege vogels, ik wilde het in mijn halfslaap om onnaspeurlijke redenen altijd iedereen naar de zin maken en zei dus ja op alle wensen en verzoeken. Voordat ik er erg in had hoorde ik mezelf al opgewekt in de hoorn schetteren: ‘Ja, leuk, Andrea, natuurlijk, gezellig... Tot vanavond, ik verheug me erop.’

Toen ik had opgehangen, slofte ik naar de gang. De douche was in de keuken, zoals in de meeste arbeiderswoningen in de wijk Prenzlauer Berg in die tijd. Warm water was er maar anderhalve minuut lang. Daarna kwam er van het ene moment op het andere een ijskoude stortvloed uit de oude, verkalkte leidingen. Mijn douchesnelheid was er in de loop van dat jaar enorm op vooruitgegaan. Als ik een goed tempo te pakken had, kon ik in een minuut of twee helemaal klaar zijn. Maar hoe snel ik ook was, het kreng liet zich niet voor de gek houden en hield stug vast aan exact anderhalve minuut.

Voorzichtig schoof ik het plastic gordijn opzij. Dat noemde ik ‘de tweede huid’, want het plakte altijd meteen aan me vast. Ik draaide de kraan open en masseerde shampoo in mijn haar. Misschien red ik het vandaag nét, dacht ik.

Stom natuurlijk. De arctische vrieskou verlamde mijn verstand en ontlokte me een diepe, doffe kreet van ontzetting. Op de een of andere manier vergat ik elke keer weer hoe verschrikkelijk het was. Ik schreeuwde het uit en moest toen van schrik bijna lachen omdat het douchegordijn weer kwam aanvliegen en zich aan mijn natte huid hechtte.

Een paar seconden hield ik het nog uit onder de ijzige straal, was toen eindelijk klaar en liet me weer in bed vallen om nooit meer op te staan.

Even later ijsbeerde ik met de pest in mijn lijf door de kamer. Wat bedoelde ze nou, het wordt voor jonge schrijvers steeds lastiger om iets gepubliceerd te krijgen? Wat een onzin, dacht ik.

‘Wat een onzin!’ zei ik hardop. ‘Godsamme, wat een onzin!’ riep ik en ik lachte. Meteen voelde ik me stukken beter. Ik zette muziek op, speelde luchtgitaar en hupte door de kamer.

Op een gegeven moment pakte ik onder het rondhopsen een paar pagina’s van mijn roman en las ze nog eens door. Weergaloos. Zoals ik al zei heette mijn boek *De lotgenoot* en ik had er grootse plannen mee. Toen ik naar Berlijn verhuisde had ik nog maar tweehonderd pagina’s, maar daarna kwam ik op dreef. Het moest tenslotte niet zomaar een roman worden, nee, dit werd dé roman. Alleen de verfilming al zou waarschijnlijk een stuk of tien Oscars in de wacht slepen. Dan kon ik die hele schijtzooi hier eindelijk achter me laten.

Eerlijk gezegd was het afgelopen jaar één lange nachtmerrie geweest, die bestond uit de drang om tot in de kleine uurtjes te schrijven, aanvallen van duizeligheid, veel alcohol en absurde hoeveelheden slaaptabletten. De laatste tijd moest ik ook steeds vaker overgeven.

‘Jij bent echt ziek, jij!’ zei Gustav altijd. ‘Geen vrouwen, geen geld, geen eten. Je zit altijd in je eentje in die kelder op je toetsenbord te rammen. Er komt een dag dat je doordraait en grijns nou maar niet zo dom, want dat is helemaal niet leuk.’

Gustav had natuurlijk gelijk. Ik wist zelf ook wel dat iemand zoals ik door iedereen voor een fantast werd aangezien omdat

ik nog steeds in mijn dromen geloofde. Toch vond ik het op de een of andere manier nog steeds leuk. Ik lachte namelijk veel, hoewel er in mijn situatie eigenlijk niets te lachen viel. Dat vonden veel mensen vreemd, maar ik wist tenminste hoe ik moest overleven.

In de gang keek ik in de spiegel. Een merkwaardige gast keek terug. Hij zag er ongezond en uitgemergeld uit, alsof hij in korte tijd abnormaal snel was gegroeid. Hij had een spijkerbroek en een T-shirt aan en een donkere pet op. Zijn bruine haar leek wel een vogelnest en zijn bleke gezicht stond slaperig...

Maar ik had er al in tijden niet zo goed uitgezien, dit was een van mijn betere dagen. Tevreden draaide ik me om. In het voorbijgaan griste ik mijn Ian Curtis-jack van de kapstok, een flodderig zwart geval dat ik thuis op zolder had gevonden, en ging de deur uit om maar weer eens een beetje verliefd te worden.

Het meisje met de koffer

Op de begane grond begroette ik de oude Turk van een paar verdiepingen hoger, die met plastic tasjes liep te sjouwen. Daarna maakte ik een paar malle danspasjes alsof ik in een musical stond. Ik weet niet waarom, maar dat deed ik wel eens, gewoon een paar moves. Disco, pirouettes, *Saturday Night Fever*.

Ik liep naar buiten en werd meteen verblind, zo veel daglicht was ik in mijn souterrain niet gewend. Normaal kwam ik maar voor twee dingen de deur uit: voor mijn stage bij de *Berliner Merkur* en om iets te eten te halen. Verder bleef ik thuis en schreef. Het duistere gevoel be kroop me dat ik de laatste maanden langzaam in mijn oude poes Whiskey veranderde – de hele dag slapen, alleen goedkoop blikvoer eten en 's nachts ziekelijk druk bezig zijn.

Ik liep naar het dichtstbijzijnde metrostation om naar de Freie Universität te gaan. Ik had nog nooit een collegezaal van binnen gezien en studeerde alleen in naam, om elke maand kinderbijslag te vangen en gratis met de metro te kunnen. Nu moest ik me voor het nieuwe semester inschrijven. Omdat ik de laatste keer niet alle benodigde documenten had meegestuurd moest ik nu persoonlijk langskomen. Mijn naam op een lijst – dat was mijn enige concessie aan de maatschappij, het enige spoor dat ik in de buitenwereld achterliet. Ik had geen mobieltje, ging niet stemmen, stond niet in het telefoonboek, had thuis geen internet, beantwoordde geen mails meer en

van Facebook had zelfs Mark Zuckerberg in die tijd nog nooit gehoord. Niemand kon me vinden. De idioten met wie ik in de klas had gezeten niet, met hun geweldige studies en toekomstplannen, en ook de mensen niet die me wilden vertellen wat ik allemaal moest doen. Ze konden me wat. Ik hoorde daar niet bij. Dat hield ik mezelf elke dag voor: *Ik hoor daar niet bij.*

Op weg naar het metrostation sloeg ik de Schönhauser Allee in. Overal mensen, pratend, lachend, een lange stroom door de straat; bij het fruitstalletje naast me werd in het Vietnamees gediscussieerd, ik zag fietsers vlak langs me scheren, bedelaars, mensen met boodschappentasjes en een horde kinderen met schooltassen. Ik bleef een paar seconden staan om het tafereel in me op te nemen.

Toen ik weer doorliep, zong ik wat voor me uit: *'Tried to run, tried to hide, break on through to the other side!'*

Achter me hoorde ik iemand lachen en ik keek om. Even was ik sprakeloos.

'Wacht – dit kan niet!' zei ik toen ik me had herpakt. 'Jij was toch gisteren op het station? We hebben dezelfde koffers, weet je nog? Samsonite!' riep ik, alsof zij zo heette.

'En jij riep toen "Wisseling van de wacht" of zoiets, toch?' vroeg ze prompt.

Ik knikte en bekeek haar eens wat beter. Ze was blond en van gemiddelde lengte, haar jas was beige en ze droeg een olijfgroen gebreid mutsje dat haar iets schattigs gaf. Haar lippen waren bleek, onopgemaakt en zeldzaam verleidelijk. En dan die grote grijze ogen waarmee ze me nieuwsgierig aankeek.

Maar iets aan haar stoorde me. Ze was te glad, te perfect. Misschien ook te kil. Ik weet niet of iemand dat begrijpt. We stonden nog steeds tegenover elkaar. Ik wilde alweer afscheid nemen, maar toen lachte ze.

‘Nou... krijg ik geen toegift?’ vroeg ze.

Die glimlach! De paar letters op mijn toetsenbord zijn op geen stukken na toereikend om het gevoel te beschrijven dat me in die seconde overspoelde. In één klap was alle kilte uit haar gezicht verdwenen en ik voelde dat ik vuurrood werd. Arme Jesper. Dat overkwam me nou altijd. Als een vrouw me haar mooiste glimlach schonk was ik verloren.

‘Wat?’ Ik probeerde me te vermannen. ‘Ja, zie je, een toegift... Sorry, maar dat mag niet van mijn manager en hij is nogal streng.’

‘Waar heb je zo vals leren zingen?’

‘Onder de douche... Maar het is natuurlijk ook een gave, anders was ik nooit zo ver gekomen.’ Wat zei ik nou weer allemaal? Ik keek haar vluchtig aan. ‘Maar zoals ik al zei, eigenlijk mag ik helemaal niet in het openbaar optreden, het spijt me.’

‘Jammer. Ander keertje misschien.’

‘Graag.’

‘Oké,’ zei ze. ‘Maar nu moet ik snel naar Dahlem, ik heb college.’

Kijk. Had mijn schijnstudie toch eindelijk nut.

‘Ik ook,’ zei ik. ‘We moeten dus dezelfde kant op.’

We liepen samen de trap op en stapten in. Terwijl we in westelijke richting wegreden probeerde ik vragen te bedenken. Maar dat viel niet mee, want altijd als een vrouw me interesseerde en ik een echt gesprek met haar moest voeren, kwam mijn vijftienjarige puberale ik weer terug. Het probleem was dat ik op mijn vijftiende bij meisjes niets voor elkaar kreeg. Ik kreeg mijn mond gewoon niet open.

‘Wat studeer je?’ vroeg ik na een eeuwigheid. Onbegrijpelijk dat zelfs zoiets simpels me zo veel moeite kostte.

‘Filosofie,’ zei ze. ‘Maar vandaag voor het laatst. Ik ga een ander hoofdvak doen... En jij?’

‘Politieke wetenschappen.’

‘Leuk?’

‘Geen idee,’ zei ik grijnzend, ‘ik ben nog nooit geweest.’

Stilte. Dat leek niet zo goed te vallen als ik had gedacht. Ik vroeg me af wat voor indruk ik op haar maakte: een rare gast die op straat hardop loopt te zingen en meerijdt naar de universiteit, hoewel hij eigenlijk helemaal niet studeert. Nou ja, dacht ik, dat vinden vrouwen blijkbaar nu eenmaal belangrijk.

Weer bleef het stil. Ik keek naar mijn dode vingers en vroeg me af wat ik nu moest zeggen. In een parallel universum, waarin Woody Allen Wimbledon won en Hitchcock pornofilmjes maakte, zouden me vast duizenden gespreksonderwerpen te binnen zijn geschoten, maar in deze wereld kon ik bij god niks bedenken, al sloeg je me dood... Het ene station na het andere trok aan ons voorbij. Je reinste marteling.

‘Kauwgom!’ zei ik bij mezelf. Natuurlijk, ik kon haar tenminste een kauwgompje aanbieden. Ik tastte in mijn zak en hield er haar een voor.

‘Dank je.’ Ze nam het aan en keek me peinzend aan. ‘Ik heb nog nooit iemand ontmoet die zo enthousiast kon worden over een kauwgompje.’

‘Nou ja, ik ben dan ook niet de eerste de beste.’

‘Dat geloof ik graag.’ Ze gaf me een hand. ‘Ik ben trouwens de eerste de beste Miriam. Je mag ook Miri zeggen.’

Ik nam haar hand aan. ‘En ik ben de zingende Jesper.’

‘Leuk je te ontmoeten, zingende Jesper.’

Even keken we elkaar in de ogen, toen lieten we elkaar los. We waren er.

Toen we de campus op liepen, werd het me even bijna te veel. De afgelopen twee maanden had ik in complete afzondering geleefd en nu zag ik ineens overal leeftijdgenoten die me inhaalden, op de grond naast hun rugzak zaten te praten of op weg naar college waren. Ze maakten zo'n zelfverzekerde, volwassen indruk, alsof ze hier thuishoorden en precies wisten wat ze deden. Ik voelde me net een jongetje van twaalf dat op de campus verdwaald was.

'Miri, hier!' riep iemand.

Ik draaide me om. Er kwam een ietwat gedrongen, maar verder best goed uitziende student naar ons toe; hij had een sikje en grijnsde een beetje dommig voor zich uit. Hij leek Miri goed te kennen, ze omhelsden elkaar. Ik werd natuurlijk meteen jaloers en kwam een stap dichterbij, want ik wilde horen wat die idioot met Miri te bespreken had. Wat zou hij allemaal zeggen?

'Wat ga je na afloop doen?' vroeg hij.

Shit, goeie, daar was ik nooit op gekomen.

Toen kwam er nog een meisje naar ons toe, maar zij viel wat mij betreft meteen af. Ze had zo'n fairtrade gebreid Incajasje aan en sleepte met een kleurige wollen tas. Er zaten kralen en knoopjes in haar rode haar.

'Wie is die leuke jongen?' vroeg ze aan Miri met een gebaar naar mij. Op slag steeg ze met sprongen in mijn achting, want met die woorden had ze me weer in het spel gebracht.

'Dat is Jesper. Hij is zanger.'

Miri stelde me aan de anderen voor. Het gesprek ging over de vakantie en wat iedereen had gedaan – ik verzon een vaag verhaal over backpacken in Noorwegen dat mijzelf ook niet erg geloofwaardig in de oren klonk – totdat de jongen met de sik op zijn horloge keek. 'We moeten gaan, het college begint zo en ik wil niet weer te laat komen.'

Ze wilden al afscheid nemen, maar zo ver mocht ik het niet laten komen.

‘Ja, en ik moet mijn inschrijving voor politieke wetenschappen rondmaken,’ zei ik snel.

‘Maar jij studeerde toch niet?’ zei Miri.

Betrapt. Helemaal vergeten. ‘Doe ik ook niet.’

Ze keek me doordringend aan en schudde haar hoofd, zodat haar lichtblonde haar in haar gezicht viel. ‘Je bent een rare,’ zei ze en ik begreep niet precies wat ze bedoelde. Bij veel vrouwen weet je nooit wat ze nu eigenlijk bedoelen.

Haar vrienden hadden inmiddels een kleine voorsprong en riepen haar. De tijd drong.

‘Miri...’ zei ik en ik raapte mijn laatste beetje moed bij elkaar. En even leek ik werkelijk tot mijn ware grootte uit te groeien. ‘Miri, ik, ik wilde je... alleen... het is alleen...’

‘Het is alleen wat?’

‘Het is alleen...’ Ik keek haar lang aan.

‘Ja?’

‘Laat maar,’ zei ik ten slotte en ik schrompelde weer ineen. ‘Veel plezier bij je college.’

Sneu. Wat verschrikkelijk sneu.

‘Dank je, jij ook bij... bij wat je hier dan ook komt doen.’ Ze streek nog een keer door haar haar. ‘Dus... Misschien zien we elkaar nog een keer?’

Ik knikte alleen. Even wachtte Miri of ik toch niet iets ging zeggen, maar dat deed ik natuurlijk niet, dus liep ze door. Jesper zijn betekening dat je op het beslissende moment altijd met je mond vol tanden staat.

De inschrijving was deprimerend. Ik zat met mijn papieren en dat stomme middelbareschooldiploma op een kunststofstoel-

tje te wachten. Ook van mijn aanstaande medestudenten maakte niemand de indruk hier voor zijn plezier te zijn. Alleen een paar eerstejaars achterin praatten opgewonden en verheugden zich duidelijk nog op hun studie.

Toen ik na een uur klaar was, ging ik buiten op een bankje zitten en probeerde me het begin van de tot dusver jammerlijk verlopen akte uit het treurspel 'Jesper en de vrouwen' te herinneren. Mijn lafheid knaagde aan me. Miri, dacht ik. Hoe vaker ik aan die naam dacht, hoe vreemder hij ging klinken. *Miri, Miri, Miri.*

Ik vroeg me af hoe ik haar ergens voor kon uitnodigen – natuurlijk liefst zo bijdehand mogelijk – en mompelde voor me uit: 'Hé Miri, ik ben van gedachten veranderd, ik wil je toch nog wel een gezongen toegift aanbieden, misschien in de bioscoop, hoewel, daar hoor je eigenlijk stil te zijn, haha...'

Ik spoelde de tekst terug en was verbijsterd.

Nog een poging: 'Hé Miri, eh, ik wilde je vragen, we hebben al eens samen in de metro gezeten, dan kunnen we ook wel een keer samen uit eten, of... haha... misschien samen...'

Zo ging het nog een paar minuten door. Steeds nonchalanter zei ik zinnnetjes als: 'Hallo Miri, ik moet je iets belangrijks vertellen, ik eh... ik ben nogal een sukkel.'

Ik schudde mijn hoofd. Kansloos. Toen schrok ik op en rende terug naar de universiteit. Ik keek op de plattegrond waar filosofie zat. Maar toen ik daar aankwam was Miri al weg. De lege collegezaal deed me aan het eind van mijn schooltijd denken. Die leegte toen alles voorbij was.

Op de terugweg moest ik hoesten. Zeker door het rennen. Ik was namelijk de totale antisportheid. Ik had ooit een leraar, meneer Möller-Weiden, zo'n oud-militair, een sadist die ieder-

een almaar rondjes om het sportveld liet rennen. Dan had hij een handvol kiezelsteentjes en na elk rondje liet hij er een vallen, tot zijn hand leeg was. Maar ik rende nooit mee. Ik had een doktersattest vanwege mijn astma, dus ik lag in het gras naar de rest te knipogen en zo. Meneer Möller-Weiden zei altijd dat ik maar deed alsof en later nog spijt zou krijgen dat ik mijn 'kameraden' zo in de steek had gelaten. Wat een pedagoog.

In de metro naar huis dommelde ik weg tot mijn maag begon te knorren. Alweer. Oké, een verstandig mens zou beter op zijn slaappatroon en zijn voeding letten, maar ik was nu eenmaal niet verstandig. Ik tastte in mijn zakken en vond welgeteld één euro. Daarvan kon ik net drie broodjes kopen. Of twee kaasbroodjes. Of één grote kaasstengel. Ja, dat klonk goed. Ik begon zelfs te grijnzen van pure domme voorpret bij de gedachte aan die kaasstengel en keek naar de bedelares die zwigend van de ene passagier naar de volgende liep. Niemand gaf haar iets. Ze had een klein meisje bij zich met intelligente, felblauwe ogen die alles in zich opnamen. Zulke ogen had ik nog nooit gezien. Ik moest er steeds weer naar kijken, maar wendde telkens mijn gezicht af als ze terugkeek. Toen stond ze ineens samen met haar moeder voor mijn neus. Ik wilde weer wegstijgen, maar voelde dat ze me nog steeds met die kalme, klaarwakkere ogen aankeek, en toen had ik haar die euro al gegeven.

Ik stapte uit en liep hongerig over straat. Het was nu al dagen bewolkt, echt kloteweer. *Miriam...* Pas nu bedacht ik dat ik niet wist hoe ze van achteren heette of op welk nieuw hoofdvak ze ging overstappen. Hoe moest ik haar ooit terugvinden? Elke dag voor de campus posten en briefjes ophangen?

Ik deed de voordeur open en beet op mijn onderlip. Ik was ineens zo woedend op mezelf dat ik er helemaal van trilde. Waarom had ik het eerste meisje dat ik sinds twee maanden tegenkwam zomaar laten gaan? Zoals ze me had aangekeken... Waarom had ik niets gedaan?

In het trappenhuis kwam me een oudere vrouw tegemoet. Ik zei haar gedag en maakte opgewekt een praatje met haar, allemaal nep, een toneelstukje, en in mijn souterrain smeed ik de deur dicht en schopte tegen de kast.

‘Achterlijke loser, het is je eigen schuld dat je eenzaam bent!’ schreeuwde ik en ik smeed een paar boeken en een stoel door de kamer voordat ik tegen de muur aan zakte.

Het duurde lang voordat ik weer kalm werd. Die plotselinge stemmingswisselingen waren iets nieuws, alsof er een los contactje in mijn hoofd zat waardoor het licht ging knippen. Op momenten van onverklaarbare euforie volgden vaak lange periodes van duisternis en woede.

Ik zat nog een hele tijd tegen de muur, totdat ik bedacht dat tante Andrea me voor haar verjaardagsfeestje had uitgenodigd. Ik zou de een of andere ziekte moeten verzinnen om eronderuit te komen, lepra of zo, maar dat was geen probleem. Als ik iets goed kon, dan was het liegen; ik heette niet voor niets Lier en dat scheelt maar één letter met het Engelse ‘liar’.

Ondertussen was ik haast misselijk van de honger, maar de ijskast was leeg. Ook de berg sinaasappels en bananen die ik een paar dagen geleden had gekocht was bijna op. De twee uitdraaien van mijn boek hadden me geruïneerd. Maar had ik niet nog ergens een twintigje liggen?

Ik wroette in laden, doorzocht mijn kast en de ladekast in de gang. Niets. In mijn wanhoop kroop ik zelfs onder mijn bu-